

prima instanță: V.Pușcaș
instanța de apel: A.Gheorghieș, A.Toderaș, G.Polivenco

dosarul nr.2ra-1941/16

Î N C H E I E R E

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală, Valentina Clevadî

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Departamentul Poliției de Frontieră în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Departamentul Poliției de Frontieră împotriva lui Curchin Renat cu privire la restituirea cheltuielilor pentru instruire,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 05 aprilie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Bălți din 18 septembrie 2015 de respingere a cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă

La 03 februarie 2016, Departamentul Poliției de Frontieră a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Curchin Renat privind restituirea cheltuielilor pentru instruire.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a invocat că, la 29 ianuarie 2013 Curchin Renat a înaintat o cerere către conducerea Departamentului Poliției de Frontieră, prin care a solicitat să fie încadrat în câmpul muncii în cadrul Poliției de Frontieră.

Prin ordinul șefului Departamentului Poliției de Frontieră nr. 780/ps din 15 iulie 2013, pîrîtul a fost angajat în serviciu în funcția de inspector al unității control al frontierei, al sectorului de poliție de frontieră Ocnița al Direcției regionale Nord a Departamentului Poliției de Frontieră a MAI.

La 15 iulie 2013 Curchin Renat și Departamentul Poliției de Frontieră au încheiat contractul de îndeplinire a serviciului prin contract în cadrul Poliției de frontieră pentru o perioadă nedeterminată.

A menționat că, deoarece pentru funcția pe care urma s-o îndeplinească pîrîtul avea nevoie de o pregătire specială, acesta a fost detașat la cursuri de instruire în cadrul Colegiului Național al Poliției de Frontieră din or. Ungheni pentru perioada 15 iulie 2013-08 noiembrie 2013.

Ulterior, la 11 februarie 2014 Curchin Renat a înaintat conducerii Departamentului Poliției de Frontieră a MAI un raport, prin care a solicitat eliberarea sa din funcție, din cadrul Departamentului Poliției de Frontieră în temeiul art. 39 alin. (1) lit. d) al Legii nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la poliția de frontieră.

La 13 martie 2014 contractul de îndeplinire a serviciului a fost reziliat din inițiativa personală a angajatului.

Consideră reclamantul că, deoarece Curchin Renat și-a îndeplinit serviciul în cadrul Poliției de Frontieră doar 242 de zile din cei 5 ani obligatorii și a reziliat contractul din inițiativa personală, în temeiul art. 39 alin. (11) al Legii nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la poliția de frontieră, este în drept de a solicita încasarea din contul acestuia a cheltuielilor suportate în legătură cu instruirea în cadrul Colegiului Național al Poliției de Frontieră din or. Ungheni în mărime de 5 387.92 lei.

Cere reclamantul, încasarea de la Curchin Renat a sumei de 5 387.92 lei cu titlu de cheltuieli pentru instruire.

Prin hotărîrea Judecătorei Bălți din 18 septembrie 2015 cererea de chemare în judecată depusă de Departamentul Poliției de Frontieră împotriva lui Curchin Renat cu privire la restituirea cheltuielilor pentru instruire a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Hotărîrea primei instanțe a fost contestată cu apel de Departamentul Poliției de Frontieră.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 aprilie 2016 s-a respins apelul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 28 iunie 2016, Departamentul Poliției de Frontieră a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care s-a menținut hotărîrea primei instanțe, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului recurentul a indicat, că normele de drept material au fost interpretate și aplicate eronat, reiterînd argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare.

Astfel, consideră că instanțele de judecată în mod eronat au constatat că cerințele expuse în acțiune sunt neîntemeiate, neluând în considerare prevederile art. 39 aliniatele (1) lit. d) și (11) ale Legii cu privire la poliția de frontieră.

Menționează că în temeiul prevederilor legale, polițistul de frontieră eliberat din serviciu prin transfer este obligat să recupereze cheltuielile aferente pentru instruire, deoarece inițierea procedurii de eliberare din serviciu prin transfer este pusă pe seama polițistului de frontieră, respectiv aceste acțiuni sunt ulterior calificate ca motive imputabile polițistului de frontieră care au stat la baza încetării raporturilor de serviciu.

Suplimentar indică că, instanțele de judecată nu au luat în considerare că intimatul, transefrîndu-se de la Departamentul Poliției de Frontieră la IGP, ambele fiind instituții aflate în subordinea MAI, sunt două entități distincte, cu scopuri și sarcini diferite, precum și pregătirea profesională a angajaților se face prin metode diferite și au ca obiectiv îndeplinirea unui serviciu care diferă unul de celălalt.

În conformitate cu art. 434 al. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că, copia deciziei motivate a instanței de apel a fost expediată părților de către Curtea de Apel Bălți la 26 aprilie 2016 și recepționată de recurent la 29 aprilie 2016 (f.d. 124). Astfel, recursul depus la 28 iunie 2016 se consideră depus în termen.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și

ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de Departamentul Poliției de Frontieră în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar. Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „ ... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi